

Сувій з Книги Роду Поліських Кшатріїв

Петро Рух

Війна — це найжахливіша біда, що буває в житті. І ми, роди кшатріїв, існуємо для того, щоб зі зброєю в руках захищати аріїв від будь-яких агресорів. Кшатрії рідко помирають в ліжку від старості. Мати, яка народжує кшатрія, знає, що його доля — героїчно загинути в бою. А дівчина, яка кохає кшатрія й виходить за нього заміж, знає, що одного разу, коли вона вчергове проводить його на війну проти агресорів, він не повернеться до неї та їхніх дітей. Це доля наших родів: життя наших батьків, братів, чоловіків та синів призначене для того, щоб бути відданим заради захисту життя і свободи всіх інших родів. І ми пишаємося нашою долею, бо вона найшляхетніша. Різні арійські роди служать життю згідно зі своїми природними якостями. І тільки якості кшатріїв такі, що для них природно загинути, служачи життю. Така наша природа. Вона прекрасна, як прекрасне все, що ґрунтується на безкорисливості та любові.

Волхви, які є серцем і головою суспільства аріїв і знають все минуле, теперішнє та майбутнє нашої землі, кажуть, що в далекому майбутньому безкорисливість та любов стануть тут настільки рідкісним і винятковим явищем, що одній людині, яка віддасть своє життя заради порятунку інших, поклонятимуться в храмах як Богу. Ми теж поклоняємося безкорисливості та любові. Саме завдяки цьому ми стаємо їхнім втіленням і повсякчасно проявляємо їх в нашому житті, в наших вчинках. Але волхви кажуть, що людей майбутнього вчитимуть поклонятися тій людині, яка віддасть своє життя заради порятунку інших, не щоб стати такими, як вона, і жити та вчиняти так, як вона, а щоб самим врятуватися. Міркуючи про це, я роблю висновок, що в їхньому суспільстві роди кшатріїв цілком деградують і виродяться, бо деградують і виродяться волхви, адже вчити людей правильним речам — справа волхвів. Тож я співчуваю людям, які житимуть на нашій землі в тому далекому майбутньому. Але нас між ними не буде — ми народжуватимемося на якихось інших планетах усесвіту, куди арійська цивілізація мігрує шляхом реінкарнації.

Упродовж двадцяти років мого життя на наш народ не було жодного нападу. Весь той час чоловіки нашої родини, живучи на утриманні держави, займалися своєю бойовою підготовкою та нищили розбійників, щойно ті з'являлися в наших лісах. Хоча, через те що я дівчина, від мене не вимагалось, щоб я володіла військовими мистецтвами, але мені дуже хотілося вміти вправно стріляти з лука та битися на мечях, булавах, сокирах, списах і тризубах, як мої любі тато та брати. І тато, який ніколи мені ні в чому не відмовляв, погодився тренувати мене і щодня займався особисто зі мною. Хоч він вважав це просто моєю дитячою грою, я навчилася воювати і завжди брала участь у всіх тренувальних поєдинках разом з моїми братами.

Коли мені виповнилося шістнадцять і я захотіла заміж, було оголошено мій

сваямвар. Сваямвар — чудова штука. Яким іншим способом я могла б побачити таку кількість претендентів на мою руку, з яких я мала можливість обрати собі того, хто мені потрібен? І не просто побачити, а побачити у змаганні. Завдання для змагання вигадала я. Оскільки сама я краще за все вмію битися на тризубах і понад усе люблю саме цю зброю, я захотіла, щоб кандидати в мої чоловіки показали свої коронні прийоми бою на тризубах. І про це було написано в запрошеннях всім неодруженим хлопцям Родів Подільських та Поліських Кшатріїв.

На мій сваямвар приїхало п'ятдесят сім із шістдесяти п'яти юних витязів, яким було вручено запрошення. Ті, хто не приїхав, напевно, вже визначилися зі своїми нареченими. А з тих, хто приїхав, тридцять один не захотів брати участь у змаганні після того, як я вийшла до них, щоб вони могли оцінити мою вроду. Вони сказали, що приїхали вболівати за своїх братів і друзів, але я ж розумію, що справді вони передумали, бо я їм не сподобалася, а краще сказати, сподобалася не настільки, щоб вони прагнули зі мною одружитися. Це природно, бо неможливо й непотрібно подобатися всім.

Отже, двадцять шість доблесних юних кшатріїв жадали справити на мене враження, щоб отримати мої руку й серце. Всі вони прекрасно розуміли, що оберу я не обов'язково того, хто найкраще продемонструє мені найкращі прийоми, а того, кого побажає моє серце. Але, звісно, кожен з них хотів бути кращим у змаганні.

Я дивилася на цих красенів і насолоджувалася вродою їхніх облич і тіл. Було літо, тож вони були з голим торсом, лише в шароварах: широкоплечі, з могутніми рельєфними м'язами. Я не хвилювалася ні краплинки. Я не була зобов'язана неодмінно когось обрати. Якби жоден з них не знайшов відгук у моєму серці, я так би їм і сказала, а потім, через якийсь час, влаштувала б ще один сваямвар, запросивши на нього хлопців з інших кшатрійських родів.

З цих двадцяти шістьох подобалися мені майже всі. Тож мене гризла цікавість, чи знайду я поміж них свою половинку. Я не знала, як це станеться, якщо станеться. У будь-якому разі, задоволення від спостереження за демонстрацією хлопцями прийомів бою я отримала величезне. І навіть визначила переможця: хлопця на ім'я Бадрасен з Роду Поліських Кшатріїв. Те, що він робив з тризубом, було просто неймовірно. Його виступ був не тільки найбільш технічним, непередбаченим і потужним, але й дуже легким і гарним, мов танець. Це був просто блискавичний танець непереможної доблесті. І мені страшенно захотілося влаштувати з ним поєдинок. Просто тут і зараз.

Я взяла квітковий вінець, який я мала покласти на голову мого обранця, і пішла до хлопців. Проходячи повз кожного витязя, я зупинялася, довго дивилася йому в обличчя, відчуваючи його запах, його дихання, його серцебиття, зазираючи в глибини його очей, і потім ішла до наступного. Дійшовши до Бадрасена, я наблизилася до нього впритул, що було цілком виправдано, бо тільки так я могла покласти на його голову вінець. Але я не квапилася з вінцем, а довго, довше, ніж біля інших, стояла, майже торкаючися тілом його тіла, і роздивлялася його вродливе, шляхетне, мужнє обличчя, його сильні шию, плечі, груди, дихаючи з ним одним повітрям і розділяючи з ним один

шалений приплив пристрасті, який виник раптом у нас обох. Я всміхнулася своїми очима його очам і своїми губами його губам та голосно мовила:

— Ти переміг у змаганні, прекрасний герою. Але ще не завоював моє серце.

— Чому ж тоді воно так б'ється, ніби хоче вирватися з твоїх грудей і пригорнутися до моїх, богине? — відповів він так тихо, щоб почула лише я.

— Лише тому, що я — дівчина, яка ще ніколи не знаходилася так близько до жодного юнака, але почуттєвість якої вже прокинулася і тепер відгукується на тебе просто через те, що ти — юний кшатрій, — прошепотіла я йому майже у вухо.

— Перед тим, як підійти до мене, ти підходила до інших юних кшатріїв, але я не помітив у тобі жодних проявів збудженої почуттєвості, доки ти не дійшла до мене, богине, — прошепотів Бадрасен мені у вухо.

— Це лише через те, що я підійшла до тебе ближче, ніж підходила до інших, — шепотіла я.

— Чому ж ти підійшла до мене ближче, ніж до інших?

— Лише тому, що ти виграв змагання і я підійшла до тебе так близько, як потрібно, щоб надягти на тебе вінець.

— Тож надягни його на мене, богине!

— Я надягну на тебе вінець обранця, якщо ти стянешся зі мною в поєдинку на тризубах і мені це настільки сподобається, що я оберу тебе своїм нареченим, — сказала я так, щоб це було чутно на всьому майданчику сваямвара.

Наш поєдинок з Бадрасеном був дивовижним. Він не був схожим на жодний поєдинок. Він був схожий на чарівний танець. Вся наша почуттєвість, яка піднялася океанською хвилею, танцювала прекрасний танець вічної любові у виконанні вічного дуету. Танцюючи з Бадрасеном цей небачений танець з тризубами, я відчувала саме ту бажану повноту, про яку мріяла, уявляючи, яким повинен бути мій шлюб, яким повинен бути мій чоловік. Саме так я уявляла саме поняття "моя половинка". Танцюючи вдвох, ми створювали дещо одне, що в тисячі разів перевершувало те, на що ми були здатні поодиноці. Я відчувала, що ми створені одне для одного так само, як меч і піхва. І хоча аналогія меча і піхви, яка знов і знов лізла мені тоді на думку, не передає і мільярдної долі того, наскільки ми створені одне для одного, вона мені дуже подобалася, бо ці слова мають друге значення, яке стосується нестримного бажання, що заволоділо тоді всім моїм єством.

— Це я, кохана, — сказав Бадрасен, коли його губи рухалися біля мого вуха.

— Так, це ти, коханий, — відповіла я, коли через якийсь час у нашому поєдинку на тризубах ми опинилися майже в обіймах одне одного.

У цьому поєдинку-танці ми відчули, наскільки давно і сильно ми любимо одне одного. Ми відчули одне одного як тих, хто танцював уже разом безліч чарівних танців життя у своїх попередніх утіленнях. І ми відчули несказанне щастя від того, що зустрілися знову.

Звісно, після поєдинку я поклала вінець обранця на голову Бадрасена, і він офіційно став моїм нареченим. Тепер наші батьки та родичі мали визначити дати шлюбних

церемоній, після проведення яких ми ставали офіційним подружжям, і отоді за правилами і законами нашого народу на нас чекала перша шлюбна ніч. Але наш танець не міг перерватися зараз отак просто, наш танець не міг негайно не перейти до свого природного продовження. У наших минулих утіленнях ми вже багато разів проходили одне з одним шлюбні церемонії, ми вже були подружжям, тож я не бачила перепон для природного продовження нашого танцю. Я сказала про це татові та мамі й повела Бадрасена до своєї кімнати. Тато з мамою не перешкоджали. Вони все зрозуміли.

Кохання — це дивовижне явище. Воно є найсолодшим проявом любові в подружніх стосунках, які є найсолодшим видом стосунків, що бувають між тими, хто любить одне одного. Солодкість любові у стосунках з батьками, яким сповнене наше життя з перших днів після народження, — основа нашого щастя в дитинстві. Солодкість любові у стосунках з дітьми, коли ми самі стаємо батьками, надає сенс нашому дорослому життю. Але чому? Бо ми народжуємося як утілення любові наших батьків одне до одного, а наші діти є втіленням нашої любові до наших коханих. Навіть якщо подружжя всиновлює дитину, вона все одно є втіленням їхньої любові одне до одного. Бо так влаштоване серце. Бо так влаштоване життя. Бо так влаштована любов. Тож подружні стосунки є найвищим проявом любові. І кохання є родзинкою на торті подружньої любові.

Звісно, ще існує любов між сестрами та братами, а також любов між друзями, бо дружба — це вид любові. Так нашою любов'ю може охопитися кожна істота у творінні, якщо ми дружні до всіх і люблячі з усіма. Але існує лише одна істота у творінні, яку ми кохаємо: наша половинка. Кохання можливе лише з нею. Ось чому волхви попереджають: не перелюбствуйте, тобто не кохайтесь з тими, хто не є вашою половинкою. Бо, роблячи це, ми знецінюємо кохання, вчиняємо наругу з кохання і стаємо нездатними на справжнє кохання, а це є найбільшою втратою в житті.

Кохання — це вічне щастя Богині й Бога. Вона хоче кохати Його безліччю відтінків кохання, вона хоче проявити у Своєму коханні з Ним безліч смаків та присмаків. І для цього Вона поширює Себе в безліч живих істот, однією з яких є кожний з нас. Наше життя є нескінченною школою любові, яка призначена для того, щоб врешті кохатися з Богом. А до того, як ми навчимося такої досконалої любові, щоб бути здатними на це, утіленням Бога для нас є наша половинка.

Через тиждень після сваямвара ми з Бадрасеном одружилися в цьому нашому втіленні, пройшовши шлюбні церемонії в домі моїх батьків. Той тиждень Бадрасен провів зі мною, а я провела з Бадрасеном: ми кохалися, весь тиждень поспіль. А після весілля він забрав мене до свого дому. Його родина, яка тепер є моєю родиною, живе на заставі Чорний Бір.

Ми були дуже щасливі. І ми квапилися жити нашим щастям, бо не знали, скільки часу ми на нього маємо. Ми квапилися народжувати дітей. Наш перший синочок народився точнісінько через десять циклів місяця після мого сваямвара. Це означало, що його було зачато саме тоді, коли ми завершували наш танець кохання, розпочатий на майданчику сваямвара. Тож ми назвали його Премнат — танець кохання. А вже

через два місяці після пологів ми знову кохалися, і знову весь тиждень поспіль.

— Я хочу, щоб тепер у нас народилася донечка, — замріяно сказав Бадрасен під час невеличкої перерви, яку ми влаштували, щоб поїсти та щоб я погодувала Премната. — Вона буде твоїм маленьким поширенням, богине. Я хочу ще більше краси в нашому домі.

— Моє маленьке поширення нам не потрібне. Нам потрібні твої поширення. Найгарніша краса для мене — це твоя мужня врода. І я збираюся поширювати лише її, мій коханий герою, — відповіла я ніжно, та невблаганно.

— Хай буде так, як бажаєш ти, — погодився мій витязь, взявши мене на руки і віднісши в ліжко.

І так воно і сталось: я встигла народити чотирьох синів. А потім на землю аріїв прийшла пекельна війна.

Останні півтори тисячі років єдиним незнищеним ворогом, який знов і знов нападає на наш народ, є москвачі. Самі себе вони вважають людьми, та ще й найкращими серед усіх людських народів. Але нічого людського в них нема, крім людоподібної зовнішності. Вони чорти. Пекельні чорти.

Їхня столиця, яка являє собою підземний бункер їхнього вождя та його рабів, знаходиться на березі річки Москва серед лісів на півночі. У москвачів нема ні міст, ні сіл, ні хуторів. Вони живуть у землянках, барлогах та норах. Вони не знають ані землеробства, ані скотарства. Основні їхні заняття — крадіжка та розбій. Суспільний лад, у якому вони живуть, називається дідівщина. Це тип рабовласництва, в якому раб має можливість за певні обставини стати рабовласником, який називається дідом. Дідом може стати лише чоловік, а всі жінки є рабнями. Діди — моторошні кати, мучителі та гнобителі, бо одна з головних рис москвачів — садизм. А завдяки своїй другій головній рисі — мазохізму — москвачі є вірними рабами, які обожнюють своїх дідів. Свободу вони бояться і ненавидять. Сімейний лад москвачів називається снохачество, що по суті є певним аналогом дідівщини, але вже не на рівні суспільства, а на рівні родини.

Харчуються москвачі м'ясом тварин, людей і москвачів. Вони полюють на вагітних самок і дитинчат тварин, нападають на людей (здебільшого жінок і дітей), а також поїдають одне одного. З меду лісових бджіл москвачі роблять медовуху — міцний алкогольний напій, який є їхнім основним питвом.

Воюють москвачі за допомогою підлості, підступу, обману та хитрості. Вони ніколи не виходять на бій проти війська. Нападають здебільшого вночі, лише на цивільних, гвалтують жінок, убивають усіх, крім дітей, яких викрадають, щоб виховати з них москвачів, грабують, спалюють будівлі та поля. Навалу москвачів дуже важко зупинити, бо вони ховаються в лісах, риючи там нори, які вони маскують так, щоб їх не знайшли.

Бадрасен героїчно загинув у першу ж ніч навали. Увечері дозорці повідомили, що з півночі лісами, ховаючися і заплутуючи сліди, мов звірі, в нашу країну пробираються великі й маленькі озброєні групи москвачів. Тож наша застава була готова до бою.

Ніхто не спав. Вирішували, чи варто розділитися на групи, які відправляться на охорону кожного з семи найближчих сіл ратаїв, чи краще залишатися разом, чекаючи на повідомлення, а коли стане відомо, куди здійснено напад, усім ударити туди.

— Доки гінець добереться до нас, а ми доберемося до місця нападу, москвачі вже зроблять свою справу, і ми не встигнемо нікого врятувати. А якщо в кожному селі на ворога чекатиме п'ятеро кшатріїв, вони приймуть бій, а тим часом гінці поїдуть за підмогою до сусідніх сіл. Така схема краща, — висловив свою стратегічну думку Бадрасен. Усі з ним погодилися.

— Якщо більше не побачимося, не тужи. У тебе є чотири моїх поширення, богине, — встиг сказати мені мій коханий герой і помчав конем в одній з п'ятирок витязів.

Саме на те село, яке охороняла група Бадрасена, напав великий загін москвачів. Їх було кілька сотень. Наші воїни прийняли бій і не дали чортам увійти в село. Коли останній з кшатріїв ще продовжував битися, прийшла допомога ще з п'яти воїнів, а згодом туди дісталися й інші двадцять п'ять. Коли бій закінчився, всі до жодного вороги були вбиті.

Коли вранці я, дочка кшатрія, дружина кшатрія і мати чотирьох кшатріїв, дізналася про те, що сталося, я плакала. Але не від горя. А від захвату, від гордості за мого чоловіка. Такий уже наш рід. Ми не тужимо за нашими героями, ми ними захоплюємося. І все життя живемо з цим захопленням. Це захоплення ми передаємо нашим дітям, і вони виростають героями, як їхні батьки.

— Про що ти молишся, мій маленький герою, — спитала я нещодавно Премната.

— Я прохаю Богиню й Бога зробити мене здатним захистити людей так, як це зробив мій тато, коли в цьому буде потреба, — відповів один з моїх синів, поширень Бадрасена. І я знову плакала. І знову не від горя. А від захвату, від гордості за мого сина, який ще дитина, але вже має серце великого героя.

Написано і додано до Книги Роду Поліських Кшатріїв вдовою Бадрасена.